

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **T. C. H.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-24401-2/ČJ-2019-930310-V241,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-24401-2/ČJ-2019-930310-V241, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2019, č. j. KRPU-125219-32/ČJ-2018-040026-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 8 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s § Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jejímu vycestování z území České republiky byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 45 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody stanovené v § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující jí vycestovat.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předně namítla, že žalovanou nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná porušila i § 50 odst. 3 správního řádu, když sice důkladně zjistila všechny rozhodné skutečnosti v neprospěch žalobkyně, ale jaksi opomněla zjišťovat skutečnosti i ve prospěch žalobkyně. Žalovaná rovněž nedbala na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jejího případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob (především žalobkyně), jichž se činnost žalované týkala.
3. Žalobkyně připouští, že pobývala na území České republiky bez víza poměrně dlouhou dobu, má však za to, že okolnosti jejího případu jsou natolik výjimečné, že její odloučení od rodiny by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky i konstantní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Její rodina je totiž na území republiky plně integrována a důvodem, proč žalobkyně nevycestovala, je to, že by zde musela zanechat partnera se dvěma nezletilými dětmi, čímž by došlo k rozdělení rodiny a neřešitelné situaci, kdy by neměl kdo se starat o děti a zároveň vydělávat peníze. Žalovaná se dostatečně nezabývala otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí a dopadů, které bude mít do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny. S námitkami žalobkyně v tomto směru se žalovaná dostatečně nevypořádala a zároveň dostatečně nezjistila skutkový stav věci.
4. Na podporu svého přesvědčení o nepřiměřenosti a neadekvátnosti žalobou napadeného rozhodnutí pak žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 39/2007-72, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a Úmluvu o právech dítěte. Žalovaná přecenila intenzitu protiprávního jednání žalobkyně a ohroženého veřejného zájmu, neboť žalobkyně se dopustila pouze ne zas tak závažného porušení zákona spočívající v pobývání na území České republiky bez povolení zapříčiněného navíc omluvitelnými pohnutkami, kdy matka nechce opustit své děti. V jejím případě mohlo být uplatněno méně citelné opatření jako např. uložení povinnosti opustit Českou republiku.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná předložila soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně v žalobě argumentovala totožným způsobem jako ve správním řízení. Dle žalované správní orgány nepochybily, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Mezi stranami není sporná skutečnost, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez oprávnění k pobytu od 2. 8. 2016 do 2. 10. 2018, což vyplývá i ze správního spisu. Z něj soud dále zjistil, že z podnětu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 6. 2018 vyplynulo, že žalobkyně se pravděpodobně zdržuje na území České republiky navzdory tomu, že jí byl rozhodnutím ze dne 4. 2. 2012, které nabylo právní moci dne 11. 2. 2015, zrušen pobyt a v současné době nedisponuje žádným platným pobytovým oprávněním. Ze správního spisu soud zjistil také to, že žalobkyně již dříve pobývala na území České republiky neoprávněně, a to v období od 6. 4. 2012 do 22. 5. 2012. Řízení o jejím vyhoštění však bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 1. 8. 2016, č. j. KRPU-122100-102/ČJ-2012-040026-SV, zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu s odůvodněním, že důvod, pro který bylo řízení zahájeno, byl neoprávněný pobyt o délce 1,5 měsíce, od kterého uběhly více než čtyři roky, a vyhoštění by tak za těchto okolností bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobkyně i její nezletilé dcery. Žalobkyně z území České republiky nevycestovala, přičemž u ní nebylo zjištěno ani žádné oprávnění k pobytu. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně v předmětné věci uzavřel, že žalobkyně pobývala od 2. 8. 2016 do 2. 10. 2018 na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo opatřeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 1. 2019, ev. č. ZS46038, v němž bylo konstatováno, že vycestování žalobkyně nebrání žádné zákonné překážky ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně má navíc ve Vietnamu rodiče. Toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-93524-2/OAM-2019.
10. V rámci tohoto řízení byl proveden dne 16. 10. 2018 výslech žalobkyně, při kterém žalobkyně uvedla, že si je vědoma toho, že na území České republiky neoprávněně pobývá téměř dva roky. Žádnou žádost o pobyt nepodala. Svou pobytovou situaci neřešila, protože kdyby přišla, byla by zajištěna a navíc až do začátku roku 2018 řešila popření otcovství svého dítěte. Na území republiky má sestru s rodinou a zletilého syna, nezletilou dceru a přítele, který je otcem dcery a se kterým a dcerou žije. S přítelem žijí jako manželé, ale nejsou jimi, neboť přítel vede rozvodové řízení s manželkou ve Vietnamu. Ona má ve Vietnamu pouze staré rodiče, kterým občas volá. Nebyla tam však již přes deset let. Žalobkyně se stará o dceru a domácnost, nepracuje a peníze dostává pouze od syna a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přítele, který podniká. Jiné než rodinné vazby v České republice nemá, česky zvládá pouze běžnou konverzaci, nikoli čtení a psaní. Zdravotní stav její i dcery je dobrý. Vyhoštěním by zcela jistě došlo k rozdělení rodiny. P. X. T. T., přítel žalobkyně a otec její nezletilé dcery T. M. L., ve svém výslechu dne 22. 10. 2018 uvedl, že papírově je svobodný, se žalobkyní však žijí jako manželé. Ve společné domácnosti žijí od té doby, co zjistil, že dcera je jeho, tj. asi 2 roky. V případě vyhoštění předjímá, že by žalobkyně s dcerou musela vycestovat, což nechce. Společné soužití žalobkyně, její nezletilé dcery a přítele a pobyt jejího zletilého syna na území České republiky vyplývá i z úředních záznamů a provedených lustrací založených ve spise.

11. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná se nedostatečně zabývala otázkou přiměřenosti rozhodnutí a dopadů, které bude mít toto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná obsáhle hodnotila na stranách 7 až 11 odůvodnění svého rozhodnutí a své závěry zcela logicky a srozumitelně odůvodnila. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované proto není důvodná.
12. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně stran přiměřeností dopadů napadených rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do svého rodinného života žalobkyně spatřovala v tom, že žije ve společné domácnosti se svým druhem a dvěma nezletilými dětmi (pozn. soudu – ve skutečnosti nejde o dvě nezletilé děti, jak uvedla žalobkyně v žalobě, ale o nezletilou dceru narozenou v roce 2014 a již zletilého, osamostatněného syna).
13. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
14. Soud především zdůrazňuje, že žalobkyně mimo jakoukoli pochybnost naplnila podmínky citovaného ustanovení, neboť od 2. 8. 2016 do 2. 10. 2018 pobývala na území České republiky bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Toho si ostatně žalobkyně byla vědoma. Soud je přesvědčen, že neexistuje-li na straně cizince některá ze zákonem předvídaných okolností, jež by bránily jeho vyhoštění, jsou správní orgány povinny při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat. Žádné takové okolnosti ovšem soud v případě žalobkyně nezjistil a žalobkyně nic takového ani netvrdila.
15. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců dále platí, že nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle soudní praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz) nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
18. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz, uvedl, že: *„v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“*
19. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 -72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.

21. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobkyně na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobkyně porušila svým dlouhodobým nelegálním pobytem na území České republiky (od 2. 8. 2016 do 2. 10. 2018), a konstatuje následující skutečnosti.
22. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně pobývá na území České republiky nelegálně nejméně od 2. 8. 2016. Od této doby nedisponovala žádným pobytovým oprávněním, podle něhož by mohla pobývat na území České republiky, a svou pobytovou situaci ani nijak neřešila. Žalobkyně žije v současné době ve společné domácnosti se svou dcerou L. M. T., narozenou „X“, a druhem panem X. T. T., který je zároveň otcem jejich společné nezletilé dcery. Dcera žalobkyně je občankou Vietnamské socialistické republiky a nemá v České republice stejně jako žalobkyně povolen žádný druh pobytu. Žalobkyně žije se svým druhem ve společné domácnosti zhruba od druhé poloviny roku 2016, tj. od doby, kdy pan X. T. T. zjistil, že by mohl být otcem nezletilé. K popření otcovství původně zapsaného otce pana Tesaříka došlo v roce 2017. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobkyně má na území České republiky zletilého syna, který byl v průběhu správního řízení dlouhodobě ve Vietnamu; syn žalobkyně má v České republice povolen trvalý pobyt a nesdílí s žalobkyní domácnost. Sestra žalobkyně žije se svou rodinou na jiné adrese a s žalobkyní se pouze navštěvují. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že žalobkyně v České republice nepodniká, ani není v zaměstnaneckém poměru. Finanční prostředky získává od svého druhu, případně od svého syna. Ve Vietnamu má žalobkyně pouze své rodiče. Žádná objektivní překážka vycestování do Vietnamu neexistuje.
23. Soud nezpochybňuje fakt, že žalobkyně zde má rodinu, kterou představují zejména její druh a nezletilá dcera. Nicméně je třeba zdůraznit, že žalobkyně si na území České republiky vybudovala rodinné vazby až v době, kdy byla její pobytová situace značně nejistá, a musela tedy vědět, že pobyt na území České republiky jí může být kdykoli ukončen. Nemohla proto legitimně očekávat, že bude mít nepochybnou možnost setrvat v České republice a vést zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, www.nssoud.cz). Pokud si tak žalobkyně rodinný život založila až poté, kdy ona i její druh věděli, že žalobkyně pobývá na území nelegálně, musela počítat s tím, že bude nucena žít odděleně od pana X. T. T., jestliže ten se rozhodne realizovat své povolení k trvalému pobytu, a případně též od dcery, pokud i ta zůstane v České republice se svým otcem. Přestože soud nijak nezpochybňuje fakt, že nemožnost realizovat svůj rodinný život na území České republiky představuje zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, nejedná se o tak intenzivní zásah, který by bylo možno s ohledem na všechny okolnosti daného případu považovat za nepřiměřený.
24. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobkyně, že by bylo porušeno její právo na rodinný a soukromý život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takové porušení nelze podle názoru soudu spatřovat ve skutečnosti, že žalobkyně v důsledku správního vyhoštění nebude moci zůstat v České republice se svým druhem a dcerou. Soud zdůrazňuje, že rodinný život žalobkyně rozvíjela na území České republiky až poté, kdy věděla, že pobývá na území nelegálně, což podle judikatury ESLP vede zpravidla k závěru, že zjevně nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základních svobod (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99).

25. Soud poukazuje dále na to, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobkyně v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jejího rodinného života, a to všech členů její rodiny, v zemi původu vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím vzájemných pravidelných návštěv. Přesídlení celé rodiny, popřípadě přinejmenším žalobkyně, nebrání jazyková bariéra, všichni členové rodiny včetně nezletilé dcery jsou státními občany Vietnamu a hovoří vietnamsky, a mohou tak realizovat rodinný život v zemi původu. Soud rovněž podotýká, že žalobkyně má v zemi původu své rodiče, a lze proto konstatovat, že žalobkyně má též vazby na území Vietnamu.
26. Soud rovněž odmítá, že by žalovaná svým postupem jakkoli porušila ústavně či mezinárodními smlouvami garantovaná práva dítěte. Ostatně i Úmluva o právech dítěte, která v čl. 3 stanoví povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. v čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Žalobkyně by si měla uvědomit, že to byla výhradně ona sama, kdo svým dlouholetým nelegálním pobytem, jehož legalizaci ani aktivně nijak neřešila, přivedla svou rodinu do situace, kdy může být nezletilá dcera oddělena od jednoho z rodičů. Je na žalobkyni a jejím druhovi, aby našli takový způsob soužití, který zajistí, aby se jejich nezletilá dcera mohla s oběma rodiči stýkat. Soud dále akcentuje skutečnost, že správní vyhoštění žalobkyně nutně neznamená, že i nezletilá dcera žalobkyně musí vycestovat z území České republiky. Je na rozhodnutí rodičů, zda jejich nezletilá dcera zůstane se svým otcem, který zde má již více než 20 let povolen trvalý pobyt, na území České republiky, nebo vycestuje spolu se svou matkou. Podstatný pro posuzovanou věc je přitom fakt, že dcera žalobkyně bude mít ve vyjmenovaných případech zajištěnu péči vždy minimálně jednoho z rodičů.
27. Soud nikterak nezpochybňuje dopady správního vyhoštění do rodinných vazeb žalobkyně a jejího vztahu k případně dalším osobám pobývajícím na území České republiky. Avšak v souvislosti s výše nastíněným komplexním posuzováním zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu – zájem České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území – je soud toho názoru, že v nyní posuzované věci jsou dány takové okolnosti, které převažují nad případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně by měla mít na paměti, že práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze považovat za absolutní, a jak již soud uváděl s odkazem na judikaturu ESLP, existuje zde prostor správních orgánů pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. V této souvislosti je tak nutno Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnotit nejen existenci a intenzitu rodinných vazeb a soukromého života cizince, ale např. i existenci nepřekonatelné překážky vzhledem k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, spočívající kupříkladu v nemožnosti rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu (srov. zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99), což v případě žalobkyně nevyšlo najevo. Dále by žalobkyně měla mít na paměti, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). V souvislosti se vším, co bylo uvedeno, proto soud nehodnotí zásah správního vyhoštění v trvání osmi měsíců do rodinného a soukromého života žalobkyně jako nepřiměřený, a proto neshledává tuto námitku důvodnou.

28. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců sice platí, že za pobyt cizince na území České republiky bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu se uloží správní vyhoštění až na dobu 3 let. Na tomto místě soud směrem k žalobkyni připomíná, že stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43, www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se přitom o excesivní rozhodnutí, neboť horní hranice možné délky vyhoštění činila dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců 3 roky, takže uložení délky v řádu pouhých měsíců odpovídá skutkovým a právním okolnostem posuzovaného případu. Jako neopodstatněnou námitku tedy soud shledal i námitku žalobkyně, podle které vůči ní mělo být použito méně citelné opatření jako např. uložení povinnosti opustit Českou republiku, neboť u žalobkyně byly správně shledáno naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
29. Soud shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. K tomu zjistily všechny podstatné skutečnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobkyně. V tomto směru považuje soud za zásadní, že žalobkyně v žalobě neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňovala správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasila s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Žalobkyně by si měla v této souvislosti uvědomit, že je to především ona, která by měla správním orgánům popsat své rodinné, ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území České republiky. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat vazby na území České republiky, které žalobkyně neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který své vazby, jež si na území České republiky vybudoval, zná. Soud proto považuje zcela obecnou námitku žalobkyně stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů za nedůvodnou, neboť ty zjišťovaly rodinné vazby žalobkyně jak na území České republiky, tak v zemi původu, a ze svých skutkových zjištění řádně, logicky a srozumitelně vyvodily své právní závěry. Námitky žalobkyně spočívající v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, jejich rozhodnutí jsou zjevně nepřiměřená, a tedy v rozporu s Listinou základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte, jsou zcela nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Současně pak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. února 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.